

udvalget enhver mulighed for at udføre sin opgave.

3. Et af Storbritannien fremsat forslag gik derimod ud på, at der skulle finde en undersøgelse sted af spørgsmålet om Sydvestafrikas fremtid, og anbefalede, at denne undersøgelse skulle foretages af en særlig kommission på 5 medlemmer, udnævnt af generalforsamlingens præsident. Efter forslaget skulle generalforsamlingen endvidere tage den sydafrikanske regerings indbydelse til en gruppe på tre personer til efterretning og anbefale, at den særlige fem mands kommission som arbejdsmateriale blandt andet skulle have rekommandationerne fra Sydvestafrikaudvalget, den nævnte tre mands gruppes rapport og den internationale domstols kendelse i sagen mod Sydafrika.

4. Sverige forelagde et resolutionsforslag, som efter at være revideret gik ud på, at generalforsamlingen bemærkede sig Sydvestafrikaudvalgets rekommandation af, at forsamlingen undersøger veje og midler til at gøre det muligt for mandatteritoriet at påtage sig det fulde ansvar ved suverænitets og uafhængighed på den kortest mulige tid. Enhver undersøgelsesgruppe, som måtte blive etableret, skulle efter det svenske forslag oprettes på betingelse af, at medlemmerne udepegedes af generalforsamlingens præsident i samråd med den sydafrikanske regering, at den skulle have lov til at høre på enhver indbygger i Sydvestafrika, som ønskede at udtale sig, og at den skulle afgive beretning til generalforsamlingen og mandatmagten.

Forslaget ville endvidere tillægge det omtalte nye særudvalg på 7 medlemmer den opgave, Sydvestafrikaudvalget havde rekommanderet som ovenfor nævnt, d. v. s. en undersøgelse af muligheden af en snarlig opnåelse af uafhængighed for Sydvestafrika.

Det svenske forslag var således en videreførelse af tanken med det britiske forslag.

Storbritannien trak i komiteen sit forslag tilbage, og ved en afstemning blev det svenske forslag nedstemt med 41 stemmer for og 26 imod, medens 26 afstod. De nordiske lande var blandt dem, der stemte for forslaget. Øststaterne og de fleste afroasiatiske lande gik imod. Sydafrika deltog ikke i afstemningen. Forslagsstillerne til seksmagts-

forslaget trak derefter deres resolution tilbage.

5. Komiteen hørte 13 vidnesbyrd af indfødte, deriblandt præsterne Michael Scott og Markus Kooper, om forholdene i området og vedtog en af Sydvestafrikaudvalget udarbejdet resolution, i hvilken man henlede disse „petitioner“s opmærksomhed på Sydvestafrikaudvalgets rapporter og rettede en ny opfordring til den sydafrikanske regering om at afholde sig fra yderligere magtanvendelse. I denne resolution tog komiteen desuden til efterretning en udtalelse af den sydafrikanske udenrigsminister om, at de i forbindelse med urolighederne i Windhoek i 1959 arresterede 14 afrikanere var blevet løsladt, idet domstolen ikke havde fundet bevismaterialet tilstrækkeligt til strafforfølgning af dem.

Plenarforsamlingen tiltrådte enstemmigt resolutionen.

6. Under henvisning til oprettelsen af det særlige 7 mands udvalg vedtog komiteen at opløse Sydvestafrikaudvalget, som var blevet oprettet i 1953, og udtalte påskønnelse af dets virksomhed. Forslaget herom fremsattes af 12 latinamerikanske lande, og vedtagelsen indebar, at dagsordenens punkt 47 (c) om valg af tre medlemmer til udvalget ikke kom i betragtning. Plenarforsamlingen tiltrådte enstemmigt resolutionen.

7. Komiteen vedtog i en resolution fremlagt af Brasilien, Æthiopien, Guatemala, Indonesien, Irland, Forenede arabiske Republik, hvortil som medforslagsstillere sluttede sig Danmark, Philippinerne og Uruguay (Sydvestafrikaudvalgets medlemmer), at anbefale udførelsen af et specielt undervisnings- og oplæringsprogram, som Sydvestafrikaudvalget havde foreslået. Det skulle omfatte undervisning i administration, økonomi, jura, sundhedsvæsen, læreruddannelse m. v. og gælde det størst mulige antal indfødte i området, og medlemsstaterne opfordres til at yde stipendier. Yderligere anmodedes generalsekretæren om ved udarbejdelsen af programmet at drage fordel af det tekniske bistandsprogram i så høj grad som muligt.

Vedtagelsen skete med 86 stemmer for, ingen imod, og ét land (Portugal) afstod.

I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen med 94 stemmer og 1 abstention.